

[Axel Dam.]

betrakter os som private Indehavere af de i Finanskassen indgaaede Penge, men kun som Forvaltere af betroede Midler i Øjemed, som vi ikke selv vilkaarligt kan bestemme ud fra individuel Smag og individuelle Interesser. Jeg mindes en Gang at have hørt et Medlem af dette høje Ting motivere sin Tilslutning til en Idrætsbevilling med, at han personlig var en varm Tilhænger og Ven af Idrætten. Det paagældende Medlem ansaa sig altsaa for berettiget til at lade sine personlige Vennegaver udrede af Statskassen, eller rettere han stiller slet ikke Spørgsmaalet op om Berettigelsen af at tvangsudskrive Skatter til dette eller hint Formaal.

Den Opfattelse, at Politikerne kan skalte og valte med Nationens Velstand uden anden Begrænsning end den, som Umuligheden af at inddrive højere Skatter sætter for Økonomien, er saa indgroet, at man f. Eks. stempler os som Fjender af ethvert Kulturformaal; som vi ikke vil have bragt i Afhængighedsforhold til Politikerne med deres Statsstøtte og dermed følgende Statstilsyn og Statskontrol. Der er paa Finansloven opført mange Institutioner og private Personer, som vi af ganske Hjerte under alle de Gaver, Folk frivilligt vil give dem, men som vi ikke føler os berettigede til at tvinge vore Medmennesker til at bidrage til gennem Statens Magtmidler. Netop fordi Staten er Magtfaktoren i Samfundet, maa dens Omraade indskrænkes til de Fællesanliggender, som det er moralsk berettiget at tvinge alle til at være fælles om, fordi de i lige Grad er i alles Interesse, medens alle Særinteresser, ikke blot religiøse, men ogsaa kulturelle, der hviler paa individuelle Vurderinger og Sympatier, maa — saaledes som det for Religionens Vedkommende staar paa Socialdemokratiets Program — erklæres for en Privatsag.

Naar man uden forudfattede Teorier om Statens Opgave ser paa et Finanslovsforslag som det foreliggende, tror jeg, at alle det høje Tings Medlemmer maa indrømme, hvis de vil være ærlige — og det tror jeg, at mange af dem vil være, saa langt deres Evne dertil strækker —, at det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at finde nogen som helst principiel Grænse for, hvad der kan gøres til tvungne Fællesanliggender og udskrives Skat til. Der er i den hidtidige politiske Udvikling ikke sat nogen som helst Bom for fortsat Udvikling i kommunistisk Retning, og det saakaldte kommunistiske Parti — altsaa det, som ikke blot er kommunistisk, men som selv

kaldet sig det, det, som ærligt vedkender sig sin Tendens — betegner derfor kun den konsekvente Gennemførelse af den Udvikling, som de senile Partier selv fremmer i den Tro, at de hemmer den, ved paa inkonsekvent Maade at drive Kommunisme under indbyrdes Tovtrækning mellem det mindst kommunistiske Parti, Venstre, paa den ene Side og det mere kommunistiske konservative Folke- eller Told-Parti samt det konservative Socialdemokrati paa den anden Side

Med den Kamp mellem Kommunisme og Retsstat, som jeg ifølge den højtærede Socialministers Udtalelse har spaaet om, har jeg sandelig ikke tænkt paa en Forpostfægtning i det nyvalgte Folketing mellem de to Kommunister og de 4 Retsstatsmænd — foreløbig bekæmper vi jo begge Halv-Kommunisten fra hver sin Side. Den afgørende Kamp, som den højtærede og højest vittige Socialminister — jeg bruger disse Udtryk med fuld Oprigtighed — glæder sig til ikke at opleve, indtræder først, naar de to eneste konsekvente Partier har virket paa de 4 borgerlige Partier som Eddike paa Mælk eller som den elektriske Strøm, der skiller Vand i Ilt og Brint, det vil sige, naar de har spaltet Partierne paa tværs efter Skillelinien: Tvangsregulering og Planøkonomi paa den ene Side, Retsstat og personlig Frihed under Ansvar paa den anden Side.

Paa en dybt konservativ Aand som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen — hvis det maa være mig tilladt at bruge Udtrykket Aand i denne Forbindelse — maa en Tale som min her naturligvis virke som en Hund i et Spil Kegler, d. v. s. bringe Forvirring i hans hidtidige Begrebsstilling. Det ærede Medlem har da ogsaa, ikke blot i Dag, men ogsaa tidligere i Studenterforeningen, udtalt, at det er ham ganske ubegribeligt, at 41 000 Vælgere har kunnet fatte og slutte sig til Retsforbundets forvirrede Politik. Da dette nu ikke desto mindre er sket, maa det jo have en naturlig Forklaring. Det kan jo hænde, at der sker Ting, som end ikke det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kan begribe, hvad enten nu Grunden hertil ligger i Sagens Nyhed og Vanskelighed eller i Opfattelsesevnen hos den, der ikke kan begribe dem, saaledes som vi ser det hos Holberg i „Jeppe paa Bjerget“, hvor der er noget, som Jacob Skomager ikke kan begribe, selv om han saa staar paa Hovedet. Hertil svarer imidlertid Jeppe:

„Derfor kan det være sandt, Jacob, thi du est en Dosmer og begriber ikke de Ting, som er mindre.“